

Brødrene Hals's Koncertbureau

Koncert

af

Edvard Grieg

under Medvirken af

Fru Nina Grieg og Hr. Johan Halvorsen

Torsdag 17de Novbr. 1892 Kl. 8

i Brødrene Hals's Koncertsal.

1. Norske Danse for Piano til 4 Hænder (Op. 35).

- a) Allegro marcato. b) Allegretto grazioso.
c) Allegro alla Marzia. d) Presto con brio.

Nina og Edvard Grieg.

2. Romancer:

- a) Poesien.
b) Ungbirken.
c) Rosenknoppen.

Nina Grieg.

3. Humoresker for Piano Solo (Op. 6).

- a) Tempo di Valse. b) Tempo di Minuetto.
c) Allegro con grazia. d) Allegro alla burla.

Edvard Grieg.

4. Romancer:

- a) Langs ei Å.
b) Ved Rundarne.
c) Eit Syn.

Nina Grieg.

5. Sonate for Piano og Violin. C-Moll. (Op. 45).

- a) Allegro appassionata. b) Alla Romanza.
c) Finale, allegro animato.

Johan Halvorsen og Edvard Grieg.

6. Romancer:

- a) Modersorg.
b) Ragna.
c) God Morgen!

Nina Grieg.

Samtlige Kompositioner af Edvard Grieg.

[Koncertflygel af Brødrene Hals's Fabrik.]

Saison 1892 93.

Poesien.

(H. C. Andersen).

Der er et herligt Land
det kaldes Poesien,
det når i Himlen op,
det rummes i en Rosenknop,
og Hjertemelodien
bor på dets grønne Strand.

Der fæes det rige Guld,
hvorved du Verdner vinder;
der bliver Hjertet ungt
og er dig Livet altfor tungt,
du Jakobsstigen finder
til Himlen underfuld.

Det Åndens Hindostan,
det Hjem for Melodien,
Det Pagtens Land med Gud,
som står, når Verdner slettes ud,
det kaldes Poesien,
det Lysets Fædreland.

Ungbirken.

(J. Moe).

En Ungbirk stander ved Fjorden
og Vandspeilet ganske nær.
Hvor stor og smuk den er
vorden de År jeg har boet her!
Nu løfter den hvide Stamme
Kronen fra Bredden lav.
Men tro dog ei den vil bramme,
den ved ikke selv deraf.

Du deilige Birk, du kjære!
på dig vil jeg ofte se.
Gud give jeg måtte lære,
hvad du mig så smukt kan te:
at vokse i eget Øie
nedad med hver en Dag.
At krone og at opsoise,
det vorder da Herrens Sag.

Rosenknoppen.

(H. C. Andersen).

Rosenknop så fast og rund,
deilig som en Pigemund!
Jeg dig kysser som min Brud,
yndigt mer du springer ud.
Nok et Kys dig Læben sender,
føl, hvor jeg brænder!

Jeg vil skrifte som sig bør:
Ingen har jeg kysset for!
Ingen Pige venter mig,
Rose, jeg må kysse dig.
Ak, du ei min Længsel kjender,
føl, hvor jeg brænder!

Danmarks! Døtre ved min Grav
sig for hver Sang, jeg gav:
„Han just havde Kys fortjent!“
Herligt sagt, men lidt for sent;
Løn mig, mens jeg er ilive!
Kys I mig give!

Langs ei Å.

(A. O. Vinje).

Du Skog! som bøygjer deg imot
og kysser denne svarte Å,
som grover af di Hjarterot
og ned i Fanget vil deg få,
lik deg eg mangein munde sjå
— og allerhelst i Livsens Vår, —
at han den Håndi kyste på,
som slog hans verste Hjertesår.

Ved Rundarne.

(A. O. Vinje).

No ser eg etter slike Fjell og Dalar,
som deim eg i min første Ungdom såg,
og sama Vind den heite Panna svaler,
og Gullet hugg på Snjo, som for det låg.
Det er eit Barnemal, som for det talar,
og gjer meg tankeful, men endå fjåg.
Med Ungdomsminne er den Tala blandad;
det strøymer på meg, so eg knapt kan
anda.

Ja Livet strøymer på meg som det
strøynde,
når under Snjo eg såg det grøne Strå.
Eg drøymer no, som før eg altid
drøynde,
når slike Fjell eg såg i Lufti blå.
Eg gløymer Dagens Strid, som før eg
gløynde,
når eg mot Kveld af Sol eit Glimt
fekk sjå.
Eg finner vel eit Hus, som vil meg hysa,
når Soli heim til Notti vil meg lysa.

Eit Syn.

(A. O. Vinje).

Ein Gjente eg såg
som gjorde meg fjåg,
det var, som eg det skulde drøyma.
Eg såg meg so søl,
eg minnes det vel:
eg aldrig det kjem til at gløyma.

Som naglad eg stod
og raudnad som Blod,
det gjekk for Øyra mit som Lundar,
eg såg hena der,
eg ser hena her,
eg ser hena best når eg blundar.

Om Lit og om Lag
og Andlidets Drag,
og all hennes Venleik og Sæla,
og Augo, som brann,
eg segia ei kan:
eg ser det, men kan inkje mæla.

Eg fær det vel sjå,
men aldrig kan få!
Hvi syna seg for meg ho turvte?
So ljøs og so rein
som Soli hun skein,
men burte og burte og burte!

Modersorg.

(Chr. Richardt).

Så du ham min lille Dreng
med den lyse krøllede Lok?
Så jeg på ham længe,
jeg så dog aldrig nok!
Ak så tom, så tom, så tom
står nu hans lille Vugge,
mens mit stakkels Bryst er fuldt
af Sorg og dybe Skukke.

Milde Jesus, du var hård,
da du tog ham bag Stjernerne små.
Trængte du til Engle?
Ak Jorden har så få!
Gav du ham et Vingepar
og Himlens lyse Glæde,
hjælp da mig, som Ingen har,
o hjælp mig til at græde!

Ragna.

(H. Drachmann).

O Ragna, hvor dog Tiden går:
forleden var du fire År
og dine Barnesine så
så dybt på mig, så dunkelblå.

Ind under Fjeldesiden grå,
et Tjern, et drømmende jeg så,
hvori jeg fandt slet ingen Bund —
— da taled Tjernet's Pigemund!

Hernede drømmer Livet selv;
det næres af en rastløs Elv,
det stiger langsomt År for År —
tilsidst en Huldre for dig står!

O Ragna, hvor dog Tiden går:
forleden var du fire År
og dine Barnesine så
så dybt på mig, så dunkelblå.

„God Morgen!“

(B. Bjørnson).

Dagen er oppe, Glæden er tændt,
Mismodets Skyborg stormet og brændt,
over de glødende Fjælde,
Lyskongens Hærskarer tjelde:
„oppe, oppe!“ Fugl i Lund,
„oppe, oppe!“ Barnemund,
oppe mit Håb med Solen.